

Ôm Cây Đợi Người, Cây Tàn Người Mất

Contents

Ôm Cây Đợi Người, Cây Tàn Người Mất	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6

Ôm Cây Đợi Người, Cây Tàn Người Mất

Giới thiệu

“Lạnh vậy cậu vẫn chờ tôi đúng không? Chỗ cái cây này. ”“Lần nào cậu cũng hỏi là sao? Tất nhiên là tôi đợi cậu rồi. C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-cay-doi-nguoi-cay-tan-nguoi-mat>

1. Chương 1

Vy tựa cằm vào đầu gối, hai mắt mơ màng, chán nản nhìn bài kiểm tra với con số 4 to đùng ngay ô điểm không khỏi thở dài một cái thật dài. Vy chắc chắn mình học bài kĩ, đọc đề kĩ, làm bài cũng kĩ nhưng không hiểu sao lại mang về con số 4 xấu xí này.

Vy gấp đôi tờ giấy kiểm tra lại kẹp vào cuốn vở, sau đó tựa lưng vào gốc cây, rồi lại thở dài. Vy cảm thấy tương lai quá mờ mịt khi mình và bạn cùng lứa có sự khác biệt quá lớn. Cũng như Vy nhưng người ta có mục tiêu, người ta vạch ra những kế hoạch cho tuổi trẻ đầy nhiệt huyết. Hay đơn giản là cũng chăm chỉ như nhau, nhưng Vy thu về kết quả luôn khác với người ta. Thời gian trước Vy không hề bận tâm đến những việc này, Vy cảm thấy mình đủ siêng năng và có trách nhiệm với cuộc sống của mình rồi nên cứ vô tư sống qua ngày vậy. Chỉ là dạo gần đây điểm số và độ chăm chỉ cứ nghịch nhau khiến Vy nhìn rộng hơn và suy nghĩ lại.

Hay tại vì không có mục tiêu để phấn đấu nên tự bản thân Vy thấy mình đã đủ siêng năng cho cái sự học lâu dài này?

Hết tựa vào gốc cây, Vy lại nằm dài ra bãi cỏ, nhắm mắt thở dài đến mấy lượt.

“Cậu lại bị điểm kém hả?” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nam, Vy cũng không buồn mở mắt nhìn hay đáp lại.

“Trời ạ, mấy cái đơn giản như vậy mà cậu rước về con 4 thì cũng tài thật đó.”

Lần này Vy không làm ngơ nữa mà vội vàng mở mắt, ngồi bật dậy, hướng về phía thanh niên áo sơ mi trắng đang cầm bài kiểm tra của mình lấp bấp:

“Làm sao mà... làm sao mà cậu... có thể lấy được bài kiểm tra của tôi hả?”

“Điều này lạ lắm sao?” Thanh niên áo sơ mi trắng nhìn bài kiểm tra đang cầm trên tay, rồi đưa mắt nhìn Vy đứng đưng hỏi.

“Cậu... cậu đang xâm phạm quyền riêng tư của tôi đó!” Vy đứng dậy, đưa tay giật lấy bài kiểm tra của mình rồi giấu nó sau lưng.

“Tôi đâu có cố ý, nó chần dằn ngay trước mặt tôi mà.” Thanh niên áo sơ mi trắng cười cười, đi về phía gốc cây, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tôi đã kẹp nó vào vở rồi.” Vy vẫn đứng, hậm hực nói.

“Tại tôi muốn biết tại sao cậu buồn, nên nó hiện ngay trước mắt tôi.” Thanh niên áo sơ mi trắng vẫn cười cười đáp lại.

Vy xụ mặt, ỉu xiu như bong bóng xì hơi, chậm chạp ngồi xuống cạnh thanh niên áo sơ mi trắng, lại thở dài.

“Tôi đã cố gắng lắm rồi.” Vy nhìn tờ giấy kiểm tra buồn bã nói.

“Trách cậu ngốc thôi, nếu tôi còn sống bài này nhất định được điểm 10 ngon ơ.” Thanh niên áo sơ mi trắng liếc nhìn bài kiểm tra từ tay Vy tự tin khoe bản thân.

Lần này Vy không ủ rũ nữa, Vy nhìn người kế bên bằng đôi mắt sắc bén như dao, gằng giọng:

“Không cần khoe khoang đâu.”

Thanh niên áo sơ mi trắng chỉ bật cười.

“Tôi bảo rồi, để tôi phụ đạo cho mà cậu không chịu, cứ ỷ y mình đủ thông minh, rồi ôm toàn điểm dưới trung bình, giờ như mèo bỏ đói lại còn ghen tỵ với tôi.”

“Thôi đi. Đêm hôm có cậu bên cạnh tôi phải nhập viện lâu dài mất.” Vy hạ giọng, hai tay ôm đầu gối quay lại với tâm trạng ban đầu.

Nói đến chuyện này có hơi kì dị.

2. Chương 2

Thanh niên áo sơ mi trắng là người côi trên, bằng tuổi Vy, tên Vỹ, mặt mũi sáng sủa vô cùng đẹp trai, lại cao ráo, giọng trầm ấm mê hoặc lòng người. Nếu Vỹ là người của côi này, đi cắt tóc undercut thì kiểu gì cũng giết người chỉ bằng nhan sắc.

Như đã nói, Vỹ là người côi trên, có nghĩa là không ai có thể nhìn thấy được Vỹ, ngoại trừ Vy. Việc Vy trở thành người đặc biệt thì như thế này.

Vy là trẻ mồ côi, ba mẹ Vy mất sau trận động đất hy hữu, Vy ở với người dì sau khi may mắn sống sót. Vào ngày giỗ của ba mẹ mình năm ngoái, Vy mang theo hoa quả, nhang khói đến khóc lóc trước mộ ba mẹ đến tận chiều tối mới rời khỏi nghĩa trang. Có thể do khóc nhiều quá, mắt sưng nên Vy không thấy rõ đường mà vấp ngã. Lại không may ở chỗ là Vy không tiếp đất mà tiếp ngay ngôi mộ gần đó. Cú ngã không nặng, Vy chỉ thấy đầu gối mình hơi ê rồi chậm chạp đứng dậy phủi phủi đầu gối và quần áo. Động tác còn chưa xong thì mắt Vy rơi vào cái lư cắm nhang lẩn lóc ngoài đất. Vy rùng mình nhìn về phía ngôi mộ, quả nhiên, chẳng có cái lư nào ở đó cả. Vy hốt hoảng quên cả cơn đau nơi đầu gối, chạy lại nhặt chiếc lư đặt vào chỗ cũ, rồi lại vội vàng trở lại ngôi mộ của ba mẹ lấy một ít nhang thắp lên cho ngôi mộ mình vừa đặt tội.

Vy quỳ xuống trước ngôi mộ, hai mắt nhắm tịt, tay cầm nhang đang bốc khói lảm bảm:

“Thật... thật vô cùng xin lỗi, tôi... à con, con không có cố ý xúc phạm đến, con...”

Vy lắp ba lắp bắp, đến lúc không biết phải nói thế nào, xưng hô làm sao mới im lặng, mở mắt nhìn thẳng vào ngôi mộ.

Cả chữ và hình trên ngôi mộ đều rất mờ, Vy không thể đọc được, chỉ nhận ra được tấm hình là đó là nam, còn khá trẻ, thế là Vy lại nhắm mắt bắt đầu:

“Em... em không cố ý làm ngã cái lư của anh, em... em xin lỗi! Em cầu nguyện cho anh trên thiên đàng hoặc là đang ở kiếp sau có cuộc sống an nhàn, thoải mái, hạnh phúc. Anh đừng chấp nhặt lỗi của em.”

Sau mấy câu nói, Vy mở mắt cảm ba nén nhang lên, thở phào nhìn bức hình mờ mờ một lát rồi quay người trở về. Nhưng vừa quay người Vy bị hết hồn một phen khi có người đứng sau lưng mình. Còn chưa kịp hét lên vì quá đột ngột Vy lại ngớ người, thanh niên này trông quen quen... Vy quay người nhìn ngôi mộ, tấm hình biến mất, chữ cũng biến mất, những thứ vừa rồi Vy nhìn thấy hoàn toàn biến mất và thay thế bằng cái tên và hình của người khác.

“Á!”

Đến lúc này Vy mới hét lên một tiếng thất thanh, người ngã phịch ra đất. Chuyện này...

“Ấy ấy ấy, đừng sợ, tôi là người chết.” Người thanh niên đứng trước mặt Vy vội vàng lên tiếng.

Vy ngẩng người, mắt tròn tròn nhìn người mặc áo sơ mi trắng đang rất nhẹ nhàng di chuyển về phía mình.

“Có sao không thế?”

Vy không chớp mắt, vẫn đặt tầm nhìn vào người trước mặt, sau đó đưa tay lên ngực mình. Tim vẫn đập, đập rất mạnh.

“Á!” Lại một tiếng thất thanh nữa.

“Đừng sợ mà, tôi không có làm gì cậu cả, tôi thề với cả linh hồn của tôi. Bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại để tôi giải thích.”

Phải mất hơn 30” sau Vy mới kha khá ổn định lại, dè dặt ôm đầu gối nhìn thanh niên áo sơ mi trắng đang ngồi bên cạnh giải thích.

Cậu ta giới thiệu rằng mình tên Vỹ, 15 tuổi, thanh niên xấu số bỏ lại tuổi trẻ vì tai nạn ngã ngửa là đang đứng ở hành lang tầng 4 học bài, bị bạn đang đùa giỡn với nhau đụng trúng rồi ngã từ đó xuống sân trường, não bị va chạm mạnh, xuất huyết trong và qua đời. Vỹ cũng là trẻ mồ côi như Vy, nhưng khác Vy là cậu không biết ba mẹ mình là ai, cũng không có họ hàng, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện. Sau khi mất cậu được chôn cất ở nghĩa trang này, lần cuối cậu được thắp nhang là ngày tròn 100 ngày cậu mất.

Vỹ nói có người hứa với Vỹ rằng sẽ cho cậu tự do khỏi nơi dành cho “người côi trên còn trẻ” nếu ai đó thắp nhang cho cậu một lần nữa khi cậu vẫn còn tuổi 15.

“Hai ngày nữa là tôi tròn 16, và cậu đã giúp tôi đó, chân thành cảm ơn cậu.” Vỹ đứng dậy, cúi đầu 90 độ cảm ơn Vy.

Chuyện là như vậy.

Đã hơn một năm Vỹ được tự do, Vy cũng không nhớ rằng lúc đó mình như thế nào nữa, chỉ biết là đến 2 tháng sau Vy mới quen được sự có mặt của người côi trên là Vỹ luôn bám theo mình.

3. Chương 3

Vỹ là người đã mất, đúng, nhưng Vỹ như một người bạn thân còn sống của Vy vậy. Vỹ nghe Vy tâm sự, nghe Vy vu vơ lảm nhảm, nghe Vy than phiền. Vỹ đá đếu Vy, chọc ghẹo Vy, an ủi Vy... Những gì có thể làm cho Vy, Vỹ đều làm ngoài việc đưa thân mình cho Vy cào xé lúc trở nên khó ăn ở.

Đối với Vy, Vy là một người bạn, không phải một người côi trên vô tư nhân nhĩ. Vy quen với sự có mặt chỉ có mỗi mình có thể thấy của Vy, Vy quen với những lần xuất hiện đột ngột khiến Vy yếu tim của Vy, thậm chí có lúc Vy cảm nhận như Vy đang thở.

Nói như vậy chứ Vy vẫn còn sợ. Mặc dù Vy kè kè bên cạnh suốt 1 năm nhưng ban đêm Vy xuất hiện Vy lại run bần bật, tim đập liên hoàn, còn có lần ngất xỉu. Vy nói với Vy rằng Vy biết điều này sẽ khiến Vy buồn, nhưng Vy là đứa vô cùng nhát gan.

Vy hiểu, nên cậu không bao giờ xuất hiện vào buổi tối cả.

Đó cũng là lý do Vy từ chối Vy phụ đạo cho mình mặc dù cậu ta là thiên tài, chẳng có gì là không thể với cậu ta.

Trở lại với hiện tại, Vy nằm gối đầu trên chân Vy mặc dù thực chất là nằm trên cỏ ngủ ngon ơ, còn Vy dịu dàng vuốt mái tóc đen mềm mượt của Vy mặc dù không thể chạm tới, đôi mắt cậu đầy thâm tình nhìn Vy đang say ngủ.

Trái tim Vy không còn đập, nhưng lại xao xuyến trước Vy. Vy thích nhìn Vy cười, khi cười đôi mắt một mí híp lại chẳng còn thấy mắt nữa nhưng lại vô cùng tươi sáng. Vy thích nhìn Vy ngủ, khi ngủ cái yên bình của Vy cũng khiến Vy thấy yên bình theo. Cả khi Vy đối Vy cũng thích, khi đối Vy nhìn mặt nhăn nhó nhưng lại có cái đáng yêu khó tả. Tất cả mọi thứ về Vy Vy đều thích cả.

Cái này không xuất phát từ việc Vy giúp Vy thấp nén nhang trước ngày Vy 16 tuổi. Tất cả mọi người đều xuất phát từ sự tự nhiên, chân thành và bản chất thật của Vy khiến trái tim không còn đập lạnh ngắt của Vy trở nên ấm áp.

Nếu như Vy có thể sống thì hay biết mấy. Có thể chạm, nắm tay, ôm, hôn Vy chứ không phải có thấy nhau và nói chuyện với nhau như thế này.

Hôn Vy... chắc đôi môi lúc nào cũng trề ra khi khó chịu, mím lại khi bối rối của Vy ngọt lắm nhỉ?

Vy để Vy ngủ, còn mình ngược mặt nhìn những tán lá rậm rì trên đỉnh đầu mình. Cái cây này là nơi Vy hay đợi Vy khi Vy phải học. Nói tình cảm một chút thì nó là nơi chứng kiến những cảm xúc kì lạ lớn dần, rồi lớn dần của Vy dành cho Vy, và có thể ngược lại.

Khi Vy vẫn còn ngủ, Vy vẫn đang còn nghĩ về Vy thì từ xa có người đến.

Tiếng bước chân đánh thức Vy, cậu nhìn về phía người đi đến chỗ này không khỏi nhúm mày. Sân sau từ trước đến giờ ít người đến, vả lại chỗ này là của Vy, sao hôm nay lại có người đến? Mà nhìn mặt thì rõ ràng là đang nhìn Vy.

Vy thấy căng thẳng.

Người đến là nam. Vy biết thanh niên này, là tổ trưởng siêu ngẫu ngồi dây bên cạnh Vy. Thường ngày thanh niên này với Vy không hay nói chuyện, Vy còn cảm thấy Vy không hề cảm nhận sự tồn tại của người ta nữa.

Vy vẫn ngồi yên nhìn thanh niên siêu ngẫu đang đến gần Vy. Mà bây giờ có muốn làm gì cũng đâu có được.

Thanh niên siêu ngẫu bỏ tay vào túi nhìn Vy từ trên cao xuống, ánh mắt thể hiện rõ cái si tình, lại còn cười vô cùng dịu dàng nữa.

Vy mím môi, bộ dạng này là thích Vy.

Thanh niên siêu ngẫu ngồi xuống, ánh mắt và nụ cười vẫn giữ đó, rồi cậu ta cúi đầu, đưa mặt mình sát với mặt Vy.

“Vy! Vào học kìa!”

Vy đứng phắt dậy, la lớn với Vy. Thanh niên này muốn cướp nụ hôn đầu với cái chạm thật sự với Vy ư? Còn lâu nhé!

Tiếng la của Vy thành công khiến Vy giật mình mở mắt. Thanh niên siêu ngẫu sắp làm chuyện mờ ám thấy Vy đột ngột tròn mắt cũng đột ngột mà dừng động tác lại.

“Cậu... Cậu làm gì ở đây?” Vy lấp bắp tránh thanh niên siêu ngẫu, lật đặt ngồi dậy hỏi.

“À, tình cờ thấy cậu nằm, nên tính kiểm tra thử... cậu còn thở không?”

“Ha ha ha!” Vy đứng dậy phúi phúi đồng phục, cười giả lả rồi liếc nhìn Vy đang thản nhiên tựa vào cây nhìn mình cười cười.

“Cậu không về nhà hả?” Thanh niên siêu ngẫu hỏi.

“Vẫn chưa, mình có thói quen lẩn lộn ở chỗ này đến chiều mới về.”

“Chỗ này thích ha, sân sau rộng vậy lại có cái cây ở đây. À... mình... sau này mình có thể đến đây với Vy không? Tại... thấy Vy cứ một mình...” Thanh niên siêu ngẫu gãi gãi đầu ngại ngùng hỏi.

“Hả?” Vy chớp chớp mắt hỏi lại, rồi lại liếc nhìn Vy cũng đang chớp chớp mắt nhìn mình. “À, mình thích ở một mình. Ha ha, nếu mà muốn thân nhau hơn thì tụi mình nói chuyện ở trên lớp đi.”

Thấy Vy từ chối nhưng lại cởi mở với mình, thanh niên siêu ngẫu nửa buồn nửa vui gật đầu rồi rời khỏi.

4. Chương 4

Giờ lại trở về thế giới của Vy, Vỹ và cái cây.

“Cậu ta thích cậu kìa.” Vỹ nhìn theo người mới rời khỏi lên tiếng.

“Tôi cũng cảm nhận được cậu ta thích tôi.” Vy lại nằm ra cỏ nói.

Vỹ nhìn Vy không lên tiếng, nhưng lại khó chịu. Vỹ cũng thích Vy, sao Vy không nhận ra? Hay tại cậu không còn là một con người nữa?

“Cậu có thích cậu ta không?”

“Bây giờ thì không.”

“Có nghĩa là sau này sẽ thích hả?”

“Nếu cậu ta chăm sóc tôi, đối xử tốt với tôi thì tôi có thể thích cậu ta. Con gái ai chẳng muốn được một người thích và quan tâm mình chứ.”

Vỹ mím môi, rồi nằm xuống cạnh Vy, cậu nằm nghiêng, thu hết hình ảnh Vy trước mặt vào mắt.

“Không phải mới vừa rồi cậu đang còn lo cho tương lai mờ mịt sao?”

“Lo chứ, nhưng mà có người yêu, tương lai sẽ sáng ra, có thể người yêu sẽ giúp tôi nhiều cái bây giờ tôi vẫn chưa thể nhìn thấy.” Vy xoay người nằm nghiêng lại, đối mặt với Vỹ nhỏ giọng nói.

Đối diện với khuôn mặt không góc chết của Vỹ, Vy rung động. Không biết là do nhan sắc hay do ánh mắt Vỹ nhìn Vy nữa. Nhưng tim Vy đập rất nhanh, rất mạnh. Vy mơ màng nhìn Vỹ, khuôn mặt đẹp trai trước mắt mờ dần và thay thế bằng những hình ảnh của cả hai khi ở bên nhau. Rất nhiều khoảnh khắc lần lượt xuất hiện.

Vy nghĩ, không lẽ mình thích Vỹ? Một linh hồn?

“Vy này...” Vỹ gãi đầu trên tay mình, thỏ thẻ gọi tên Vy.

“Hửm?”

“Bắt đầu từ mai để tôi phụ đạo cho cậu nha? Để tương lai cậu sáng sủa ra.”

“Tôi nhất gan lắm, đã bảo bao nhiêu lần rồi.”

“Không phải buổi tối đâu, chúng ta học giờ này nè, thay vì cậu nằm đây ngủ, nghĩ bậy nghĩ bạ thì tôi giúp cậu.”

“Hê! Được đó.”

“Vy này...” Vy lại một lần gọi tên Vy, gọi bằng chất giọng ấm áp đầy dịu dàng.

“Ồ?”

“Vậy cậu đợi tôi chỗ này, giờ này, tôi giúp cậu, nhất định phải chờ tôi đó.”

“Biết rồi, cậu đẹp trai, lại tài giỏi như vậy tôi không bỏ lỡ cơ hội nếu không làm tôi sợ đâu.”

“Vy này...”

“Ồ?”

“Nếu có một ngày tôi là con người, trái tim tôi có thể tuần hoàn, có thể đập, tôi đến tìm cậu và nói thích cậu thì cậu có đồng ý thích lại tôi không?”

“Có. Cậu tuyệt vời như vậy còn gì. Mà nếu nhĩ, tôi hờn cái từ này ghê.”

Vy khẽ cười, Vy cũng cười.

Đầu chiều gió thổi làm mấy chiếc lá rung rinh tạo tiếng xào xạc.

Đầu chiều có lời hứa đợi nhau, trái tim ai đó cũng rung rinh và linh hồn ai đó như ấm lại.

Như lời Vy nói, cứ hết giờ học Vy lại mò ra gốc cây sau trường để Vy giúp mình tối giản cái ngu đi một chút.

Vy thấy là lạ, mấy nay Vy không kè kè bên mình thường xuyên. Mặc dù sáng mở mắt sẽ thấy Vy, trưa ăn cơm sẽ thấy Vy, và cả hai cùng nhau học bài nhưng Vy không còn ở bên khi đi đến trường, trong giờ học khiến Vy thấy vắng. Không biết Vy đi đâu nữa.

“Tôi có việc ở... còi trên.”

Sau khi giảng xong một bài cho Vy, Vy giải thích cho sự xuất hiện không đều đặn của mình với Vy.

“Thôi, cậu biết tôi nhất gan mà, đừng kể mấy cái đó.” Vy gom sách vở, nhăn mày nhìn Vy nói.

“Tôi sẽ giúp cậu suốt ấy, thế nên nhất định phải đợi tôi ở đây, nghe chưa?”

“Ok, ok, ok!”

Vy thật sự bận.

5. Chương 5

Mấy tháng trước Vy còn hay gặp vào sáng sớm, giờ ăn, hay thỉnh thoảng trong giờ học. Chứ dạo này Vy chỉ gặp Vy lúc cậu giúp Vy phụ đạo, thời gian còn lại Vy biệt tích.

Trời về đông có chút lạnh, Vy quấn khăn quàng cổ màu đỏ đứng trước gương trong nhà vệ sinh của trường không ngừng khoát nước lên mặt. Dạo này Vy hay bị chảy máu mũi. Nhưng Vy không nghĩ nhiều, mùa đông khiến da thịt khô lại, nhưng vì lạnh Vy lười uống nước, người nóng thì chảy máu cam thôi. Cái này Vy cũng thường thấy. Vy có chút mệt nữa, nhưng mấy nay Vy rất chăm, sợ phí tài nguyên trí tuệ từ Vy nên đêm nào cũng thức khuya để học, mệt cũng phải. Tóc Vy rụng nhiều, nhưng mùa đông mà, lười gội đầu, tóc rụng nhiều là phải nên Vy cũng chẳng để ý.

Việc Vy để ý là đến với cái cây sau trường và đợi Vy.

“Lại để cậu chờ rồi. Lạnh lắm đúng không?” Vy ngồi xuống cạnh Vy, nhìn cái mũi đỏ ửng xót xa hỏi.

“Có lạnh một chút.” Vy gật đầu trả lời.

Vỹ không biết lúc này đây, Vy cảm thấy rất ấm áp. Vì Vỹ không còn ở bên Vy nhiều như lúc trước nữa nên những lúc ở gần Vỹ như thế này Vy rất thích, rất hạnh phúc. Trái tim lần thể xác như được Vỹ sưởi ấm lên vậy.

“Ngồi sát vào đây cho ấm nè.” Vỹ vỗ vỗ chỗ sát mình nói với Vy.

Vy trẻ môi, nhưng vẫn làm theo lời Vỹ ngồi sát lại. Quả thật Vy cảm nhận được chút hơi ấm. Có lẽ vì Vy nghĩ thế nên cảm thấy ấm thật thôi. Dù gì thì Vỹ cũng chỉ là một linh hồn được Vy yêu tha thiết.

“Lạnh vậy cậu vẫn chờ tôi đúng không? Chỗ cái cây này.”

“Lần nào cậu cũng hỏi là sao? Tất nhiên là tôi đợi cậu rồi. Cậu thấy tôi không đợi cậu lần nào chưa?”

“Nhất định đấy!”

“Tôi sẽ bám lấy cái cây này vượt qua Xuân, Hạ, Thu, Đông, mưa, bão, nắng, gió để đợi cậu. Yên tâm rồi chứ gì?”

Vỹ cười, đặt một nụ hôn không thể chạm vào lên trán Vy. Ấy vậy mà Vy vẫn nhắm mắt nhận lấy.

Vy nhận ra rồi, tình yêu thật biết trêu đùa con người. Nhưng Vy tình nguyện thế. Vy đang rất hạnh phúc.

Mấy ngày cuối Đông lạnh tê lạnh tái, Vy vẫn như thường tựa vào gốc cây đã trụi lá chờ Vỹ. Đây là ngày thứ 3 Vỹ lỡ hẹn rồi. Nhưng mà Vy vẫn chờ vậy. Chắc cõi trên bận bịu lắm Vỹ mới lỡ hẹn.

Hôm nay Vy thấy có gì đó đặc biệt trong lòng, không hiểu sao Vy lại thấy bồn chồn, háo hức, còn có cả chút tiếc nuối nữa. Vy ngồi tựa đầu vào thân cây, nhắm mắt nhớ lại một vài chuyện.

Vy nhớ lại lần đầu tiên gặp được Vỹ, Vy nhớ mấy ngày sau đó lúc nào cũng đưa tay kiểm tra tìm mình có còn đập không, Vy nhớ mấy đêm suýt kêu thất thanh khi thấy Vỹ.

Vy lại nhớ mấy câu châm chọc của Vỹ, Vỹ thông minh nhưng lại không thể học, còn ngốc như Vy suốt ngày cứ phải nhồi nhét các thứ.

Vy nhớ khuôn mặt đẹp trai của Vỹ, nhớ chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen làm Vỹ đẹp hơn cả mấy nam diễn viên Hàn Quốc.

Vy nhớ đến lời Vỹ dặn mình suốt mấy tháng nay, phải đợi Vỹ, khuôn mặt nghiêm túc đấy khiến Vy bật cười. Vy vẫn mãi chờ Vỹ này.

Biết bao nhiêu là khoảnh khắc vùn vụt trôi qua trong đầu Vy cho đến khi Vy thấy mình như được trở lại ngày đầu tiên gặp Vỹ. Vy đưa tay lên ngực, rồi bàn tay đẩy buông thong.

Vỹ mặc áo khoác da đen, chạy nhanh nhất có thể đến chỗ hẹn. Chạy nhanh, chạy nhiều, áo sơ mi trắng của Vỹ ướt mồ hôi. Đến nơi mặt Vỹ đã đỏ ửng, thở hồng hộc và tim đập thật nhanh.

Vỹ mỉm cười khi thấy Vy ngồi dưới gốc cây đó đợi Vỹ. Vỹ lỡ hẹn 2 ngày rồi, nhưng Vy vẫn giữ lời hứa đợi Vỹ.

Vỹ bước từng bước thật nhẹ nhàng đến gần Vy, âm thanh giày đạp lên lá khiến Vỹ thấy hưng phấn.

Vy ngủ. Mỗi lần Vy ngủ Vỹ đều thấy bình yên như vậy.

Vỹ ngồi xổm xuống trước mặt Vy, khẽ gọi:

“Vy này...”

“Vy này?”

“Vy!”

Đáp lại Vỹ vẫn là một Vy đang tựa vào thân cây, mắt nhắm nghiền, trên môi vẫn giữ nụ cười.

Vỹ thấy lạ, tay run run chạm vào mặt Vy. Một cảm giác lạnh ngắt truyền đến bàn tay Vỹ. Hốc mắt Vỹ đỏ ửng, vị cay xộc lên mũi, Vỹ hoảng hốt ôm đầu vai Vy gọi mấy tiếng:

“Vy? Vy này?”

Vỹ bàng hoàng, ngỡ ngàng.

Cách đây 3 hôm Vy còn cười tươi trước mặt Vỹ, không phải sao?

Vỹ ôm Vy vào lòng, tay cứng ngắt đặt lên ngực Vy. Tim... không còn đập nữa.

Vỹ bật khóc. Vỹ ôm chặt lấy Vy, từng giọt nước mắt lăn xuống khuôn mặt, mặn đắng vào bờ môi khô.

Tim Vỹ có thể đập rồi, Vỹ có thể thật sự chạm vào Vy rồi, có thể sưởi ấm Vy rồi. Nhưng tại sao tim Vy không còn đập? Tại sao ngày ngày Vy ngồi đây với gốc cây đợi Vỹ giảng bài, đợi tình yêu của Vỹ, và đợi cả con người Vỹ nhưng khi Vỹ đến bên Vy bằng trái tim nồng cháy nhất Vy lại đi?

Thì ra thật sự có loại tình yêu dù có yêu cũng không đến được với nhau.

Vỹ vì muốn được sống trở lại, muốn có trái tim đỏ hồng ấm nóng để cùng Vy đi đến trọn cuộc đời đã xin “người cõi trên” giúp cậu tìm sự sống. Bây giờ cậu sống, người cậu yêu lại không còn.

Có lẽ, duyên phận định sẵn Vỹ và Vy mãi là người của hai thế giới.

Nếu biết như thế, Vỹ thà mãi là một linh hồn theo Vy. Nhưng chỉ là n-ế-u.

Ngày Đông nọ, tim Vy lạnh đi vì căn bệnh máu trắng.

Ngày Đông nọ, tim Vỹ đã ấm áp nhưng cũng lạnh đi vì Vy.

Ngày Đông nọ, cây tàn, hơi thở Vy tan biến, đôi trẻ vẫn chưa có nụ hôn đầu.

—— Hết ——

Cỏ

2:17PM, 11/18/2014 - Grissom, Huntsville, AL.

Published: 8/2/2016 - Huntsville, AL.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-cay-doi-nguoi-cay-tan-nguoi-mat>